Drága tanítványaim!

Szomorú szívvel írom nektek ezt a levelet és szívből sajnálom, hogy nem lehetek veletek ezen a találkozón és nem láthatom még egyszer az én kedves Tanítványaimat, akiket nagyon szerettem és a szívembe zártam. Sok szép és kedves élményem van veletek kapcsolatban is. Különleges válogatott egyedi Társaság voltatok, akikkel egy nevelőnek öröm és gond is volt foglalkozni, de megérte. Hálát adok az Istennek, hogy ezt is megadta nekem. Minden volt ebben az osztalyban, amit egy osztályfőnök megérhet: csintalanság, szerelem, vagányság, sport, egymás cukkolasa, a természet szeretete és ami a legfőbb, hűség az iskola iránt és tanulás.
Öröm volt számomra ezzel az osztállyal dicsekedni. Az egyetemi felvételin és az egyetemen és az életben is mind megálltátok a helyeteket. Büszke vagyok rátok, csak így tovább, sose hagyjátok magatokat. Bízom bennetek még többre is viszitek. Majd az osztályfőnöki óran hozzátok fel azt a sok csintalanságot, amit Karcsi, Süsü-Keselyű és sokan mások csináltak.
S amiről még én se tudok, csak Ti és nevessetek, ahogy szoktatok szívből, szívből, mert úgy nemigen tudott rajtatok kivül senki a világon röhögni, mint a ti kedves osztályotok. Gondoljatok csak vissza, hogy Berbekás Ica és Mihály Laci milyen szerelmesek voltak egymásba és Konc is. Ti fiatalabbak vagytok Ti még több és szebb dolgokra emlékeztek vissza. Most jutott eszembe, Konc milyen halálosan szerelmes volt Mészáros Erzsikébe, akinek olyan csillogó szeme volt mint megboldogult Csöpikémnek, valóságos fekete gyémántok. Úgy tudom belőle is orvos lett. Sajnos amióta elváltunk, veletek ritkán talalkoztam. Balogh Árpival a "Caritas" rendelőjében, majd Mikivel itt Esztergomban és Tokodaltárón is, mert itt lakik a közel ahhoz a helyhez, amelyen tragikus balesetet szenvedett megboldogult Csöpi néni, drága feleségem. Ő igazan tudja, hogy ahhoz az átkelőhöz csak lépcsőn lehet felmenni és máshol át se lehet kelni az úttesten, mint ahogy a rendőri jelentés írja. Az volt a baleset oka, hogy a sértett nem a rendes átkelőhelyen kelt át. Tehát, mint szokás mindig a halott a hibás. Nekem sajnos nem volt tanúim, mint a sofőrnek. Neki adtak igazat. Vége! Az ügyet nem lehet fellebbezni.
Még talalkoztam egyszer Jakab Karcsival is és szeretett nejével Jánosi Anikóval is a Szent László jubileumi ünnepségen és még Schenker Marikával az unokám ballágasi ünnepségén és az utána rendezett partin, és ezzel kimerült a drága tanítványaimmal való találkozás. A volt 2-es sz. iskolai tanítványaim többször felkerestek itt Tokodaltárón és igen kedvesen emlékeztünk vissza a kedves diákévekre. Én szívesen látok mindenkit volt tanítványaim közül. Budapesttől kb.40 km-re lakom. A lakhelyem Dorog és Esztergomhoz van közel. Budapestről az Árpad hídtól minden nap többször is indul busz ami átmegy Tokodaltárón. A címem: 2532 Tokodaltáró Schönherz Z. u. 25 sz.
Az éjszaka rólatok álmodtam és eszembe jutott még néhány kedves emlék Diósi Lacival kapcsolatosan. A ballagást beszélte az osztály és a ruhát, amit ez alkalomra csináltatnak. Úgy emlékszem, mintha drapp színű öltözet mellett döntöttetek volna, így látlak most magam előtt benneteket. Valaki azt mondta Diósinak, hogy frakkot kell felvenni a ballagásra, s ő ezt mondta el odahaza Fugyivásárhelyen az édesanyjának. A drága édesanyja bejött Váradra és felkereste egy szabó ismerősét és kérte, hogy varrjon a fiának egy frakkot. Kérdezték tőle, hogy mi a fia: karnester, pincér vagy valamilyen főúri fogadásra hivatalos, vagy álarcos bálra kell, de mindenre azt mondta az édesanyja, hogy nem, hanem az iskolai ballagásra, akkor tudja mit, mondta a szabó jó lesz arra egy divatos szép zakó is. Nem tudom melyiketek találta ki ezt a mókás félrevezetést, de fő, hogy jót mulattunk rajta. Ha jól visszagondolok Karcsi lehetett az értelmi szerzője, mert ő volt az osztály nagy mókamestere.
Magamról csak annyit írhatok, hogy tengődöm mint özvegy pár nélkül, mert mert már reményem sem lehet, hogy megoldódjék valaha a helyzetem, hiszen már elmúltam 80 éves.
Megboldogult Csöpikém tragikus halála után a lányom drága Mártika magához vett és itt élek vele

és draga vejemmel Tokodaltárón. Mindketten nagyon figyelmesek velem szemben. Teljes ellátásomról gondoskodnak. Két szép szobám van benne kényelmes fekvőhely, Thompson Tv, bekötve a kábel Tv is, írógép és minden ami a kényelemhez szükséges. Elláttak akvarell festési kellékekkel és könyvekkel. Olvasgatok, festegetek, leveleket írogatok, ezzel telnek öreg napjaim. Időnként autóval elvisznek a gyermekeim a környék kirándulóhelyeire és havonta valamilyen kulturális műsorra, mind a dorogi, mind a tokodaltárói művelődési házba. Nagyon jó gyermekeim vannak. Azt tanácsolom nektek is, hogy most míg fiatatok vagytok, tegyetek meg mindent szeretett szüleitekért és gyermekeiteket is erre neveljétek, mert ez a legnemesebb cselekedet, amit tehettek az öregekért a kedves szüleitekért. Jó érzés tudni, hogy amire én neveltem a gyermekeimet, annak gyümölcsét élvezhetem. Szívből kívánom, hogy nektek is adja az Isten ezt az elégtételt. Búcsúzóul azt kívánom nektek, hogy legyen, derűs, boldog életetek, sokat nevessetek mind hajdanan: az iskola derűs hangulata kisérjen életetek végéig. Szívből ölelem kedves családotokat és sok szerencsét kívánok nekik.

Ha majd fényképet is készítetek a találkozóról, abból nekem is küldjetek egyet és rajta jelöljetek meg mindenkit és a kép hátán írjátok oda ki kicsoda, mert, ennyi év utan egy 80 éves öregember nehezen ismeri fel hajdani kedves tanítványait.

Én lélekben veletek vagyok és veletek leszek amíg élek, mert nekem ez volt az életem.

A Jóisten áldjon meg Titeket: kisérje szerenecse minden lépéseteket, egészség töltse el testeteket és lelketeket. Mindig éljen bennetek az a tanítás, amit sokszor hangoztattam: "Az embert meg lehet ölni, de legyőzni soha! "/Hemingway/

Sok szeretettel ölel mindenkit volt osztályfőnökötök

Béla bácsi

